

DEBRECZENI PROTESTÁNS LAP

EGYHÁZI ÉS ISKOLAI HETI KÖZLÖNY.

FŐSZERKESZTŐ: Dr. KUN BÉLA. FELELŐS SZERKESZTŐ: ERDŐS KÁROLY.

Megjelenik hetenként egyszer, szombaton.
Előfizetési ár: egész évre 28 korona, fél-
évre 14 korona. Egyes szám ára 6C fillér.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Debreczen, Kollégium:
Ide kell küldeni a lap szellemi és anyagi ügyeire vonatkozó
minden közleményt, előfizetést, reklamációt és hirdetési díjat.

Egyező hitre . . .

Az ősi átok, melyet turáinak neveznek, talán sohasem nyomódott olyan irtózatossá válni, mint ezekben a napokban. A hosszú éveken át tartott pusztító háborúban sok drága embervér emelt ki s mikor ettől a borzalomtól már megszabadultunk volna, akik addig a béke apostolainak, a vérontás elkeseredett ellenségeinek vallották magukat, maguk lettek vérengzőkké, a hatalmat kezükbe ragadván, guillotine-ról, akasztófáról, kíméletlen bosszúállásról kezdtek beszélni s hogy beszéljük nem pusztán üres hang, azt az első nap története szomorúan bizonyította. Aztán jöttek az őszinték, akik sohasem érzelgetek békéről és emberszeretetről, hanem nyersen, durván kimondták, hogy őket igenis az osztálygyűlölet vezérli, hogy ők igenis sarkaiból kiakarják forgatni a világot. Mi pedig jámborok és tehetetlenek, Szentlélek nélkül valók, nem tudtunk látásokat latni, álmokat álmodozni, nem tudtunk a mi atyánkfiaiba bátorságot, Istenben való bizodalmat önteni, csak néztünk, a csodálkozástól tágra nyílt szemekkel, mint szaporodik és mint lesz egyre harcosabbá az Antikrisztus tábora. Néztük babonás rettegéssel, mint valósúlnak meg szemünk láttára az Apokalypsis csodái és nem volt bennünk erő hangosan hirdetni, hogy a sokfejű fenevad uralmát lebírja az Istennek Bíránya. Fölvettük a fenevad bélyegét magunkra, hogy eladhassunk és vásárolhassunk, ahelyett, hogy azt kerestük volna, mi módon írassunk be az Életnek könyvébe.

Kiderült, hogy milyen kevés közöttünk a szeretet. Az a kevés, aki igazán tudott gyűlölni, úrrá lett a sok felett, aki nem tudott igazán szeretni. Mert a kevésnek gyűlölete több volt, mint a soknak szeretete. Mert a soknak szeretetét megszakgatta, elerőtlenítette a sok apró ellenszenv, kicsinyes torzsalkodás, beteges káröröm. Mikor valamelyikőnk feje körül tombolt a vihar, nem az jutott eszünkbe, hogy egy embertestvérünk szenved miatta, hanem az, hogy olyan

embert rőmít a zivatar, aki a mi szívünknek nem valami kedves. Mikor a pusztulás forgataga sörgögni kezdte mindazt, ami útjában áll, nem azt láttuk meg legelőbb, hogy mennyi nagy érték veszhet el örökre az emberiség számára, hanem azt akartuk, hogy olyanokat sodorjon el, aki minékünk útunkban áll. Pártoskodás, felekezetedés nem szűnt meg közöttünk a rémület napjaiban sem. Azért jutottunk idáig.

Pedig egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség. Egy az Isten és mindeneknek atyja, aki mindeneknek felette van és mindenek által és mindnyajunkban munkálkodik.

Az első pünköst napján a szent Lélek megtanította az apostolokat több nyelven beszélni, hogy tanításukat megérthesse a sokaság. Persze azok az apostolok nem számígtattak, nem azt vizsgálgtatták, hogy mi eshetik most az ő személyüknek hasznára, vagy dicsőségére. Nem tudakolták, micsoda kárral, szenvedéssel, hányatással, milyen kínos halállal járhat az ő bizonyosság tételük. Nem volt más dicsekedésük, mint a Krisztus, aki megfeszítettett. Nem csuda, ha a józan, számító tömeg olyannak látta őket, mint a részegek.

Óh, vajha ebből a mennyei részegségből nekünk is jutna osztályrész. Vajha a mi lelkünket is áthatná a szent hevület, hogy mindenkor és mindenben vallást tegyünk a Krisztusról s készek legyünk a Krisztusért minden veszedelemmel szembe szállni. Vajha tudnók nyomon követni Krisztust, ha kell a keresztfáig s az ő dicsőséges példája szerint szeretni embertársainkat.

Vajha, amint egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség — egy lenne mindnyajunk szíve dobbanása.

Kun Béla.

*Akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai.
Mert nem kaptatok szolgaság lelkét a félelemre, hanem
a fiúságnak Lelkét kaptatok, aki által kiáltjuk: Atyám!
Ez a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt,
hogy Isten gyermekei vagyunk.*

RÓM. 8. 14—16.

Egyetemi tanévzáró imádság.

Bekességnek Istene, világosságnak Atyja! A Te igazságos ítéletidnek és a körülöttünk zajló aradatoknak láttára megalázkodó szívvel és Benned bízó lélekkel menekülünk szent Felséged elé, meri egyedül Te vagy képes véghetetlen irgalmasságból vigasztalást, gondviselő kegyelmedből megnyugtatót és kifogyhatatlan jóságodból hitet, reménységet nyújtani mindannyiszor, valahányszor földi zarándoklásunk rögs ösvényről, mint valami mélységes sötét forgatagból, szent Fiadnak, idvezítő Urunknak nevében esedezve Hozzád kiáltunk megtartó segedelemért és oltalomért.

Oh, tisztíts meg, kérünk, Lelked által egész lényünket, szenteld meg szívünket, nyelvünket, hogy Hozzád méltó lehessen hálaadó imádságunk és meghallgatásban részesüljön esedező fohászkodásunk.

Mindeneknek előtte áldjuk szent nevedet azokért a testi lelki jótéteményeidért, amelyekkel e már-már aláhanyatló egyetemi tanév folyamán, bűnösségünk és érdemtelenségünk mellett is, ingyen kegyelmedből egyen-egyen mindenikönket megajándékoztál. Hálaadással emlegetjük szüntelen azt a csodálatos bölcseségedet, mellyel az ellenünk zúduló veszedelmek özönét, az ádáz háborúságok lángtengerét s a rettegetések és gyűlölködések rémeinek táborát tőlünk kegyelmesen eltávoltattad; városunkat, lakóhelyeinket a feldúlástól, javainkat, intézményeinket a tönkrejutástól megóvtad; imádsod szent hajlékait — a templomokat, emberi nemünk tökéletesedésének épületeit — az iskolákat, minden romboló támadás ellenében megvédelmeztél és társaitunkat a hősz elemek pusztításai közepett az elárvahodástól irgalmasan megőrizted.

Magasztalunk mennyei jó Atyánk azért a gondviselő hűségéért, amellyel életünket, épségünket, egészségünket a borzadalmak zordon napjaiban megtartottad; kétségeink, félelmeink, szorongatásaink sötét éjszakáit eloszlattad; fogyton-fogyó reménységünket élesztetted, lankadó bizodalunkat erősítetted, szívünket lelkünket mindközelebb vonzottad magadhoz, hogy ismét és ismét érezzük, megtapasztaljuk és vallást tegyünk arról, amiről világkormányzói mindenhatóságodnak tényei a mindenség létezése óta szakadatlanul tanuskodnak, hogy a Te igazságod és irgalmasságod mindörökké változhatatlanul ugyanaz, és akik Téged szeretnek, azoknak mindeneket egyaránt javokra fordítasz.

És imádvá dicsőítünk közelebről azért a nagy könyörületességéért, amellyel tudományegyetemünk csarnokaiban ennek a befejezéshez közeli viszentagságos tanévnek a folyamán is hirdettetted az evangéliumi hit és tudomány, a jog és igazság, a bölcsesség és szabadság, az emberiség és szeretet ígét; szent Lelked üdvös munkálkodása által erősítetted mozdíthatatlan szellem-erköles országodnak védbástyáit; világoltattad a lelki világban őszán tündöklő kinyilatkoztatásod szövevényekét, hogy kegyelmességed ennyi nyilvánvaló bizonyosságaiból a Te mindenütt észlelhető tökéletességeidet igazán megismerjük, Téged tiszteljük, szeressünk, dicsőítsünk; bizodalunkat, reménységünket egyedül Benned vessük, és egész életünket, gondolatainkat, beszédeinket, cselekedeteinket, tisztunk és hivatásunk méltó betöltésére, a közös munkálására és neved dicsőségére szenteljük.

Vajha, midőn atyai szereteted oly sok jelét láttuk: hűséges gyermekekhez illendően valósággal úgy éltünk és aképen forgolódtunk volna, hogy a számadás idején a lelkiismeretünk ne vádolna!

Kifogyhatatlan irgalmasságodban bízva, hálaadó imádságunkkal egyben buzgó szívből könyörgünk Hozzád: Maradj velünk, mellettünk, közöttünk mindenható segedelmeddel ezután is életünknek minden idejében. Örökdjél felettünk, gondoskodjál rólunk, vezérelj utaidban, tarts meg igazságodban. Irgalmazz immár a sebekből vérző és sötétségben kesergő népeknek, melyek remegő lélekkel zokognak fel szent Felségedhez a békesség és világosság áldásaiért. A békességet és világosságot áhitozzuk mi is, e hajdan dicső, mostán árva honlakosai. Testünk, lelkünk szinte eleped a külső nyomorúságoknak és a belső sötétségnek miatta. Reád tekintünk azért töredelmesen, Benned bízunk állhatatosan; emlékezzél meg rólunk irgalmasságból és szabadíts meg minket szorongatásainkból. Teremts új szívet és erős lelket mibennünk és Szentlelkedet ne vedd el tőlünk, sőt inkább vértess fel minket kegyelmeddel, hogy tusakodásaink közepett a Te gondviselő hűségében rendületlenül higyjünk és reméljünk. Tégy jól mindnyájunkkal. Áldj meg mindnyájunkat Istenünk, Atyánk, hogy mint választott örökséged, a megpróbáltatások után örvendezve élvezhessük újlag a békesség és világosság áldásait, mint volt a régi boldog időkben.

Tekints reánk egeidből kegyelmesen s hatalmadnak szavával távolítsd el határainktól a szélvészeket, jégesőket ékesítsd aranykalászkodással, áldd meg bőséges természettel földünket, add meg a mi mindennapi kenyerünket, teljesítsd be minden életszükségünket, hogy vig hálaadással dicsérjük mindnyájan szent nevedet adományaidért.

Oltalmadba ajánljuk a mi tudományegyetemünket, melynek teljes befejezéséhez Tőled kerünk képességet, készséget és sikert. Cselekedjél, hogy ez az üdvös nemzet alkottas az evangéliumi hit, a tiszta erkölcs és a tökéletesedés romolhatatlan templomaként fennálljon és gyarapodjék végtelen időkig. Vezérelj ennek örálloít munkásait, reményteljes ifjúságát szent Lelkeddel és ígéddel, hogy a Te egyedül jó akaratomnak ellenmondás nélkül készséggel engedelmeskedjenek és az igazság megismerése folytán a szabadságban s az erénnyé magasztosuló kötelesség hivatásos teljesítésének bőséges eredményeiben gyönyörködhesseken nemzedékről nemzedékre.

Könyörülj Atyánk e mi városunkon, hazánkon, nemzetünkön a Te kegyelmességed szerint. Gyűjtsd össze, térítsd utaidra és vezérelj világosságban, bűnhődő népünk eltévedett, elszéledett és megfáradott vándorait; juttasd épségben haza otthonukba, gyámol és vigasz nélkül maradt szeretteikhez, társadalunk idegenben bánkódó tagjait, hogy ez a város, ez a haza, ez a nemzet, legyen ismét Néked örömdödre, dicséretedre, tisztességedre a földnek összes nemzeteinél, akik meghallandják mindazt a jót, amelyet cselekeszel velünk és ivadékaikkal ezerízigen.

Istenünk, Atyánk! Te látod és ismered azokat a bajokat, aggodalmakat, gondokat és nyomorúságokat, amelyek az emberi könyörületlenség és felfúvalkodottság átkaként megsokasodtak ezen a világon, a folyton tartó válságos idők komor napjaiban. Bárasak megtanultuk volna már, hogy életünk minden ilyen viszontagságai közepett egyedül csak Tőled jó a segítség és szabadulás, mert Te vagy a mindenható, bölcs és szent Isten, aki teremtettél, fenntartasz és igazgatsz mindeneket. Erről az örökké hű gondviselésedről győzd meg, kérünk, a hitben, reménységben, szeretetben megfoghatkozott jelenlegi sívár embervilágot és békéltess meg szent Lel-

ked által a föld népeit a Krisztusban, aki az Őbenne hívőknek bölcsesség, igazság, szentség és váltság a Te irgalmadból.

Oh Istenünk! Hallgasd meg kegyesen hálaadó imádságunkat és maradj közöttünk a Te békességed áldásaival minden időben. Atyánk! teljesítsd be esedezésünket és világoltasd felettünk kegyelmednek napját mindvégig, hogy tiszta szívvel, hívő lélekkel dicsoítsunk Téged örökkön örökké, szent Fiadnak, a mi idévezítő Urunknak váltságéreméért. Amen!

Úri imádság.

Áldás.

1919: június 4.

Dr. Erdős József.

Közélet

Kortünetek.

Páris megér egy misét, mondta a nagyszívű, nagyelmű, nagyhatalmú francia király. Ki ütközhetik meg hát azon, hogy a zsidók közül — amint hire hallik — soknak jár eszébe a keresztiség felvétele. Hiszen a zsidókat nem az evangéliomon nevelték, nem is ülnek királyi trónon, még az elméjük sem szükségképpen magas fejlettségű, megérthető, hogy az előnyösebb helyzetért, a nyugodalmasabb életért, a most nagyon magas hullámokat verő ellenszenv kikerüléséért meg akarnak keresztelkedni, hit nélkül. Am ez az ügy nem csak az egyén ügye, hanem a közösségé, az egyházé is. Minden emberi társulásnak a szilárdságát azok gyöngítik meg, akik öntudatos belső ragaszkodás nélkül lépnek a kötelekébe. Most is meggyőzően keresztényen egyházunk — legközelebb tapasztalunk — sok olyan tagja van, akit nem a hit ereje, nem a meggyőződés szilárdsága köti az egyházhoz, hanem csak valami előny, vagy kényelemszeretet. Ezeknek a számát tömeges megkeresztelésekkel nincs miért szaporítani. A vallás nem gyermekjáték, amit könnyedén cserélgetni lehessen. A vallás benyomásait a lélek a gyermekkorban fogadja el leginkább s a gyermekkori benyomások a késő vénség idején is alig halványodnak el. Saulból lebetett Pál apostol, de ő nem életbiztosítást kötött a Krisztus szolgálatába állással, sőt a jól ismert, mert gyakorolt üldözések tengerét zúditotta magára. Aki nagy, nehéz lelki harc után, szenvedések és megaláztatások árán is akarja Krisztus követni: az jöjjön közénk, azt szeretettel várjuk. De meg kell próbálni mindeneiket s csak azt tartani meg, ami megméretvén, könnyűnek nem találtatott. Szívet cseréljen az, aki vallást cseréli.

Antiszemita vagyok én is — mondta előttem a napokban egy zsidó vallású úri ember. Antiszemita vagyok én is, és amikor azt látom, hogy azok, akik vagyonomat megtépték, magamat testben-lélekben gyötörték, fiam lelkét hóbortos fanatizmussal megfertőzték, kevés kivétellel az én hitsorsosaim közül valók: mérhetetlen fájdalom fogja el a szívemet, hogy ez a sok cudar az Isten ügy nevezett választott népéből kerül ki. És amikor az a tanulatlan kis zsidófiú, aki fiamnak is fiatal volna, a vállalatom szocializálásának végzésekor kegyes leereszkedéssel veregette a vállamat: világosan megértettem, milyen rettenetes gyűlölettel gyűlölheti a keresztényen magyar ember az ilyen pökhendi fráterben a zsidót. Hanem azért — folytatta tovább — én meg nem keresztelkedem. Vagy becsületes ember vagyok, és akkor nincs szükségem a keresztvíz bizonyására. Vagy nem

vagyok becsületes, és akkor vén koromban a keresztvíz azzá nem teszen. Én megmaradok zsidó vallású magyarnak, mert én az Istent imádni így tanultam meg és sem új imádkozáshoz szokni, sem imádság nélkül élni nem tudok. S ha nagyapám, szépapám jogtalanul, sárga foltosan híven itt élt ebben a hazában, hogy ne lennék hű és alázatos fia hazánknak én, aki apámról már városi ingatlant örököltem s minden jognak bírója vagyok.

De az a csöcselék, amelyiknek csak vándorútja vezet e hazán keresztül, amelyik amíg műveletlen, butaül babonás, amikor megtanul olvasni, istentagadó lesz, amelyiknek nagyapja Tarnopolban, apja Munkácsban van eltemetve, ő maga Budapesten gyűjti a pénzt, hogy a fiát Párisba küldhesse, — amelyik nem ismer se Istent se hazát, se erkölcsöt, csak hasznot, kéjt, uralmat, dözsohlést: ez a csöcselék lehet, hogy megkeresztelkedik, ám akkor is alávaló marad, s akkor sem érdemli meg, hogy e haza levegőjét szívja.

Tisztelt olvasóm — abban az értelemben, mint ez az érdemes zsidópolgártársunk, — mindnyájan méltán lehetünk antiszemiták.

Phaedrus katonája juthat most néha eszünkbe, az, ki elfutván a rabló elől, mikor megneszelte a veszedelem elmúltát, odament a rettegett rabló holttestéhez, köpenyét hátravetette, kardját kirántotta és nagy hangon kiáltott: Elő csak azzal az emberrel, majd megtanítom én, kit merjen megtámadni. Sok ilyen hős katonát van most alkalmunk látni, aki pedig a proletár uralom idején még szavakkal sem segítette küzdő társát, sőt tetőtől-talpig behúzódott csuklyás köpenyébe. Most, mikor nincs veszedelem, bezzeg hetvenkedik a kardjával s váltig azt vitatja, hogy a köpeny nem a maga megburkolására, hanem csak a kard elrejtésére való volt. Nos: jó lesz vigyáznunk, mert alig a köpeny nem köpeny, csak takaró, — úgy lehet, hogy a kard sem kard, csak a kenyeret adó mesterséghez tartozó éiráság.

Káros ember bűnös ember tartja a régi példaszó. Mi pedig magyar nemzet és keresztény egyház bizony károsok vagyunk. A proletár uralom annyit rombolt rajtunk, hogy időtlen idők múltán ha tudjuk a kárt kihaverni. Am azért vigyázzunk, hogy a példaszó rajtunk is be ne teljék — káros emberből bűnös emberré ne váljunk. Az, hogy a proletár-uralom ártatlan embereket kínzott igazságtalan szenvedésekkel, ne vigyen minket emberileg érthető kérlelhetetlenségbe. Ne felejtjük el, hogy mi keresztények vagyunk, akiknek Jézus meghagyta, hogy így imádkozzunk: Boecásd meg a mi vétkeinket, mint mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek. Hát amit ellenünk vétkeztek, azt tartozunk megbocsátani. Csak akkor nem lehet a megbocsátás a mi feladatunk, ha az elkövetett vétek közkinceseinknek, a hazának, a vallásnak, emberszeretetnek, jóerkölcsnek rombolása volt.

Mégis csak beedződött a keresztényen tanítás a mi tanítóink lelkébe, akárhogy zúgot is ellenük mostanában a közvélemény. Lám, hogy pünköst előtti vasárnap úrasztalához járultak a most konfirmált gyermekek, az úrvacsorájával elsőízben élő zsenge ifjak tanítói közül csak egytellenegy vett részt tanítványaival együtt a szent vendégségben. Lehet, hogy azoknak az egyszerű fiúcskáknak jól esett volna maguk előtt, maguk között látni a tanítójukat is. De a tanító urak jól megtanulták a szent ígéket, melyek írva vannak Pál apostolnál, a Korinthusiakhoz írott első levél XI. részének 29. versében.

Az iskolai vallásitanítás ellenségeinek érdemes lett volna meghallgatni azt a beszélgetést, melyet az elmúlt vasárnap a templomban a hátam megett ülő asszonyok harangozás és éneklés megkezdése előtt folytattak. Az volt a tárgy, hogy a gyermekek járnak-e iskolába? Öten-hatan voltak egy csoportban s mind-egyik elmondotta, hogy az övé se jár tavasz eleje óta. Mert — csudálatosképen ez volt mind-egyiknek érve — írni, olvasni megtanult, számolni is tud annyit, amennyit kell, a vallásitanítást meg abbahagyták, hát akkor miért járjon a gyerek iskolába? Nos, — tegyük fel, hogy a vallásitanításra nincs szükség s tegyük fel, hogy ezeknek a szegény asszonyoknak és társaiknak nincs igazságuk. A valóság mégis az, hogy a gyermekeket kivesszük az iskolából s így aztán nem tanul ugyan vallást, de egyebet sem tanul. Vagyis a „felvilágosodás“ hangos szóvivői tulajdonképen a sötétség terjesztői. Mert nem ismerik az életet, nem az embereket s különösen nem a népet. Azt hiszik, nép alatt azt az egynehány lármás gyerkőcöt kell érteni, aki a budapesti Galilei körben zajong. És ekkora tévedés mellett mégis azt hiszik, hogy ők a tudósok.

Halottaink.

Tóth Lajos ügyvéd, a makói református egyház ügyésze 71 éves korában elhunyt. Debreczeni kollégiumunknak volt egykori jeles növendéke s puritán jellemével, becsületes munkásságával, odaadó vallásosságával nagy szolgálatot tett egyházunknak. Hálás kegyelet virraszt emléke fölött!

Siposs Jánosné szül. Fazekas Erzsébet, Siposs János belényesújlaki lelkipásztortársunk felesége folyó évi február hó 11-én 53 éves korában, súlyos betegség után jobblétre szenderült. Hűséges hitvestárs, gondos anya, szorgalmatos lelkészne volt, aki családjában és gyülekezetében egyformán ékeskedett az Úról nyert nemes erényeivel. Temetése február 15-én volt nagy részvét mellett. A hátramaradt gyászoló család tájdmát enyhítse az Úr!

Különfélék.

Olvasóinknak boldog pünköshti ünnepeket kívánunk.

Keresztyén egyházak testvéresülése. A „Hajdúföld“ című helyi lapban olvassuk a következőket:

„Történelmi pillanat volt május hó 21-én, midőn a debreczeni római katolikus prépost hiveivel felkereste a debreczeni református egyház fejét Dicsőfi József drt, hogy baráti jobbot nyújtson és segítséget kérjen a hatalmas kálvinista egyháztól, ahoz a nagy küzdelemhez, melyet a keresztyén társadalomnak a felelőtlenül rombolókkal szemben meg kell vívni, ha élni akar. Ilyen még nem történt a kálvinista Rómában. Ámde az eredmény a lépés komolyságához méltó és nagyszerű is lett. Dicsőfi József dr. a keresztyének nagy ünnepét, az áldozócsütörtököt tűzte ki a látogatás vizsonzásául s hiveivel és a helybeli lutheránus egyház vezetőivel 29-én délután 4 órakor felkereste Lindenberger János dr. római katolikus prépostot, aki egyháza vezérférfiai élén várta az érkezőket.“

A lap közli a beszédet is, melyet ez alkalommal Dicsőfi mondott, mely, mint Dicsőfi minden beszéde, tartalmas és szárnyaló s azzal a fogadással végződik

„hogy mi mától fogva a keresztyén egyház, a magyar hon védelmében egyek leszünk, hogy e nemes célon

keresztyénekhez nem illően soha túl nem lövünk s hogy más érdek szolgálatába soha nem állunk“.

Magunk részéről készséggel elfogadjuk programmnak mindazt, amit ez alkalommal Dicsőfi mondott. Valóban klasszikusan fejezte ki, amire a szövetségnek terjedni kell. Sem innen, sem túl nem ment a határon. Ha az ezen program szerinti munkában valamiképen segítségül lehetünk, készséggel ajánljuk fel a magunk csekély erejét.

Egyet sajnálunk, de azt sem azért említjük, minthá ezen szép testvéresülés kezdetén bármi okból rekrimálnálni akarnánk. Felemlítjük egyszerűen azért, mert azt szeretnők, ha az a bizalom és testvéri egyetértés, mely a május 21. és 29-i látogatásokban nyilvánult, minden irányba szétterjedne. Él itt Debreczenben sok olyan református férfiú, aki ha a debreczeni egyházközségben semmiféle hivatalos szerepet nem visz is, egyházi buzgóságával s a felsőbb egyházi alakulatok, vagy az országos egyház kormányzásában elfoglalt előkelő állásánál fogva fölszólítható lett volna arra, hogy — amennyiben akar — ama látogatásnál, melyet a „Hajdúföld“ közlése szerint Dicsőfi lelkész *hiveivel* végzett, szintén vegyen részt. Így el lehetett volna kerülni azt a látszatot is, hogy ez a látogatás a reformátusok csak egyik részének ténye, meg azt a látszatot is, hogy ettől a testvéresülestől a reformátusok egyrésze távol tartani akarja magát. Amely látszatoknak mindegyike valótlan, mert május 29-én Dicsőfi kétségkívül valamennyi református szíve-lelke szerint beszélt.

Felreértések kikerülése végett megjegyzem, hogy amikor a meghívandottak számának szé esőbb körre kiterjesztésének szükségességéről szólok, egyáltalán nem magamra gondolok, mert én az utóbbi időben semmiféle deputációban nem szoktam részt venni K. B.

A konfirmáció a múlt héten szombaton volt rég szokás szerint a ket belso templomban. A konfirmálás dr. Dicsőfi József lelkész, a leányokat dr. Dániel Dezső püspök végezte. Ez évben a fiúk konfirmálás-ünnepén volt alkalmunk részt venni, mely a kis templomban folyt le s melyen bizonyára eltűk végéig emlékezetes szavakat intézett az ifjú testvérekhez Dicsőfi lelkész. Ennek a beszédnek a meghallgatásáért is elmehtek volna a templomba a konfirmált gyermekek szülei, akik bizony nagyon kevesen voltak ott jelen. Úgy látszik, a konfirmálásnak a gyermek, mint keresztyén egyéniség, életében különös nagy fontosságát nem tudják eléggé méltányolni. Pedig a leggyönyörűbb lelki tanítás is mennyivel mélyebben hatna a gyermekre, ha annak hallgatásakor a szülei szerető szívét is ott érezné a közelében.

Az Igehirdető t. olvasóihoz. A megszállás következtében munkatársainkkal és előfizetőinkkel egyidőre elvesztettük az összeköttetést. Emiatt a folyóirat megjelenése most szünetel. A márciusi számot még kiadtuk, de már szét nem küldhettük. Ezt a számot mindazok, akik legalább az első negyedévre előfizettek, megkapják, mihelvt normális postaközlekedés lesz az egész országban. Féléves és éves előfizetőink a többit is, persze utólag. Akik az elmúlt időközre nem kívánják a füzetek megküldését: tudassak ezt velünk valamiképen. Viszont, akik a teljes évfolyamot bírní óhajtják és csak negyed- vagy félévre fizettek elő: egészítsék ki előfizetésüket egész évre. A beküldött és megkapott pénzért okvetlenül ellenértéket adunk, vagy visszaküldjük előbb-utóbb. Tisztelettel, Nagybánya, 1919 május 28. A kiadóhivatal. (Kérjük lapársainkat ez értesítés szives átvételére.)